

hal bele. az izmokat mozgató idegsejtek fokozatosan
lebénulnak, miközben a tudat ép marad. ép szellem,
ép érzések az egyre inkább használhatatlan, roncsolt
test kalitkájában. a kvantummechanikát sosem fogom
érteni. nem is akarom. a fekete lyukakat sem. legfeljebb
metaforikusan, ahogy istent. de ez a beadvány
érdekel, hátha lehetőséget teremt, hogy ha majd
odajutok, dönthessek. amikor már nekem sem lesz
szükségem magamra.

Izsó Zita

A búcsúzásról

Nem egy ház volt,
hanem egy sátor,
vagy egy termés üreges belseje,
ahol egyszer már megfeledkeztek
rólad,
mert nem hitted el,
hogy csak azoknak az árnyéka
hagy nyomot a falakon,
akik mernek odabent meztelenül élni.

Te a mozdulatlanságra vágysz,
mint aki egy taxiban született,
és amikor végre elkezdesz létezni,
először újra puha vagy,
mint a beszéd és a járás előtti időkből,
felveszed a formáját annak, aki kézbe vesz.

Gyökereket veszel a szádba szívószálnak,
elhiszed,
hogy pusztán a kilégzésed
megtölti a kikötőkben évek óta várakozók
vitorláit,
és hogy hatalmas titkok öntőformái
tested kívülről nem látható üregei.

Mert végre sikerült elfelejtened azokat,
akik csak úgy kerülhettek hozzád közel,
hogy meghaltak,
és arra gondolsz,

milyen szép lenne,
 ha a temetéseken csak újszülöttek
 vehetnének részt,
 akik még nem bírják kézbe venni
 és érezni a súlyát
 annak, ami sosem lehet az övék.

Első találkozás

Amikor meglátogatod a kórházban,
 már nem tudja, ki vagy.
 Most lehetsz végre önmagad.
 Életedben először nem vár el tőled semmit,
 nem tesz megjegyzéseket, hogy áll rajtad a kabát,
 nem kérdezi, találtál-e végre valakit.

Nem is esel kétségbe, mint a többi rokon.
 Nem kérdezed: tényleg nem ismer sz fel?

Hanem azt mondd, véletlenül tévedtél be a szobájába,
 mert hallottad, hogy dúdolgat.

És megkérded, nem volt-e régen énekes véletlenül,
 aztán látod az arcán, hogy hirtelen kitörlődik a fejéből
 a sikertelen felvételi, és az irodában eltöltött harminc év,
 mert most ismeretlenek mennek be a szobájába, csak hogy hallják
 az énekét.

Befejezetlen romok

Sietett volna a vonathoz,
 de visszafordult, hogy felsegítsen
 egy nála nem sokkal idősebb nénit
 a dombon lévő templom romjához,
 a temploméhoz, amit néhány évtizede
 le akartak rombolni,
 mert nem volt pénz a felújításra,
 viszont veszélyessé vált
 a néha odatévedő turisták számára.

A robbanás után a törmelékek
szanaszét repültek volna,
mint a papírszívek az esküvőkön,
amiket gyakran tartanak a romoknál
a gyönyörű kilátás miatt.

Mivel visszament,
észrevette, hogy egy papírszív megtapadt
az egyetlen üvegen,
ami nem tört be az évtizedek alatt.
Az emlékezés tehát azt jelenti,
hogy vannak még
épen maradt részeink.

A templom romjánál egy automatából
versek szóltak valamilyen ismeretlen nyelven,
de az automata elakadt,
és egyetlen szót ismételtgetett.

Arra gondolt,
hogy talán ez a félbeszakadt vers
életre kelthetne most egy másikat,
mint ahogy a gyertya átadja a lángját,
és ha élhetne még annyit,
hogy megértse ezt a nyelvet,
akkor befejezhetné ezzel a szóval ezt a verset,
és így nem lenne olyan,
mint az élete,
ami anélkül lett rom,
hogy valaha betölthette volna célját.

Szegedi Eszter

behajtás

a bőség idejére hazajön
minden éhes férfiszáj
megcsókol
édesanyám köszönöm az ebédet
merre jártál fiam
ismeretlen földeket bitoroltam
megettem a kenyeret
a juhok felzabálták mind a mezőket